

**Sri Ramana
și mesajul său omului modern¹**
Dr. C.G. Jung

Sri Ramana este un adevărat fiu al pământului indian. Este ingenuu și, în plus, ceva de-a dreptul fenomenal. În India, el este cel mai alb punct al unui spațiu alb.

Ceea ce descoperim în viața și învățăturile lui Sri Ramana este tot ceea ce India are mai pur; cu suflul său de eliberată de lume și eliberatoare umanitate, este un psalm al mileniilor. Această melodie este construită pe un unic, măreț motiv care, într-o mie de reflexe colorate, se regenerează în interiorul spiritului indian, melodie a cărei recentă întrupare este Sri Ramana însuși.

Identificarea Sinelui cu Dumnezeu va apărea europeanului șocantă. E o Realizare specific orientală, după cum este exprimată în spusele lui Sri Ramana. Psihologia nu poate să aducă nicio contribuție suplimentară, cu excepția observației că a-și propune un astfel de lucru este cu mult în afara domeniului ei. Cu toate acestea, indianului îi este clar că Sinele ca Sursă spirituală nu e diferit de Dumnezeu; și în măsura în care un om sălășluiește în Sine, el nu este numai conținut în Dumnezeu, ci este Dumnezeu însuși. Sri Ramana este destul de clar în această privință.

Scopul practicilor orientale este același ca ale misticismului occidental: focusul este mutat de la „eu” la Sine, de la om la Dumnezeu. Aceasta înseamnă că „eul” dispăre în Sine iar omul în Dumnezeu. Un efort similar este descris în *exercitia spiritualia* în care „proprietatea personală”, „eul”, se subjugă în cel mai înalt grad posibil posesiunii lui Christos. Sri Ramakrishna a adoptat aceeași atitudine cu privire la Sine, numai că la el dilema între „eu” și „Sine” se apropie ceva mai mult de prim plan. Sri Ramana declară fără șovăire că adevăratul scop al practicii spirituale este disoluția „eului”. Ramakrishna, cu toate acestea, manifestă o atitudine oarecum ezitantă în această privință. Deși

---

¹ Articol extras din *Golden Jubilee Souvenir, 1896-1946*, Sri Ramanasramam, India, 1995. Cartea este o colecție de poeme și articole și a fost publicată pentru prima oară la 1 septembrie 1946 de Sri Ramanasramam în cinstea sărbătoririi a 50 de ani de viață a lui Sri Ramana Maharshi la poalele muntelui Arunachala. Acest articol, la rândul său, este extras din introducerea pe care Dr. C.G. Jung a scris-o cărții Dr-ului Zameer: *Der Weg Zum Selbst, Calea către Sine sau Viața și învățăturile lui Bhagavan Sri Ramana Maharshi*. Traducere din engleză de Viorica Weissman.

spune: „Atâta timp cât simțul eului dăinuie, tot atât adevărata Cunoaștere (*Jnana*) și Eliberare (*Mukti*) sunt imposibile", trebuie să admită însă natura fatală a lui *ahankara* (ego). El afirmă: „Cât de puțini pot obține această uniune (*Samadhi*) eliberându-se de „eu"! Foarte rar este posibil. Discută cât de mult vrei, izolează-te fără încetare, și totuși acest „eu" se va reîntoarce la tine mereu. Taie astăzi plopul și mâine ai să descoperi că formează lăstari noi. Când în final descoperi că acest „eu" nu poate fi distrus, lasă-l să rămână „eu" servitorul." Referitor la această concluzie, Sri Ramana este în mod sigur mult mai radical.

Relațiile schimbătoare între aceste două entități, „eul" și „Sinele", reprezintă un câmp de experiență pe care conștiința introspectivă a Orientului l-a explorat într-un grad aproape inaccesibil omului occidental. Filosofia orientului, care este atât de diferită de a noastră, reprezintă pentru noi un dar de înaltă valoare, pe care, totuși, „trebuie să-l obținem pentru a-l stăpâni." Cuvintele lui Sri Ramana însumează încă o dată elementele principale pe care Spiritul Indian le-a acumulat de-a lungul a mii de ani de contemplare a Sinelui interior; iar viața și munca personală ale lui Maharshi exemplifică încă o dată cea mai intimă strădanie a poporului indian de a găsi Sursa originală eliberatoare. Spun „încă o dată" deoarece India stă în fața pasului fatal de a deveni un Stat, și cu aceasta de a intra în comunitatea națiunilor, ale cărei principii conducătoare au orice în programa lor cu excepția tocmai a „solitudinii" și a păcii sufletului.

Națiunile orientale sunt amenințate de o dezintegrare rapidă a bunurilor lor spirituale, iar ceea ce le înlocuiește nu întotdeauna poate fi considerat ca fiind ceea ce are mai bun mintea occidentală. Prin urmare, înțelepți de felul lui Sri Ramakrishna și Sri Ramana pot fi priviți ca profeți moderni. Ei nu numai că ne reamintesc de cultura spirituală a Indiei, veche de mii de ani, ci și în mod direct o întruchipează. Viața și învățăturile lor formează un impresionant avertisment de a nu uita nevoile sufletului în mijlocul tuturor lucrurilor noi ale civilizației occidentale, lucruri de o orientare predominant tehnico-materială și comercială. Impulsul nestăpânit de a realiza și poseda în domeniul politic, social sau intelectual, impuls care răscolește pasiunea aparentă și tulbure din sufletul occidentalului, se împrăștie în mod continuu în Orient, amenințând cu consecințe care nu sunt de trecut cu vederea. Nu numai în India, dar și în China s-a pierdut deja mult din aceea în ce odată trăia și înflorea sufletul. Cultura occidentală, orientată pe exteriorizare, poate într-adevăr rezolva multe rele a căror eradicare pare a fi de dorit și avantajoasă. Dar, așa cum a arătat experiența, acest progres este plătit prea scump, prin pierderea culturii spirituale. Este fără îndoială mult mai confortabil să locuiești într-o casă ordonată, mobilată și dotată cu toate instalațiile sanitare, însă aceasta nu răspunde la întrebarea *cine* este locatarul acestei case, sau dacă sufletul său se bucură de o stare similară de ordine și

puritate, asemenea casei care deservește viața exterioară. Odată ce omul este pornit pe acumularea de bunuri lumești, el nu e niciodată satisfăcut, după cum arată experiența, cu simplele necesități ale vieții, ci se zbate mereu pentru un mai mult și mai mult, pe care, fidel prejudecăților sale, îl caută întotdeauna în lucruri exterioare. Uită complet că în pofida succesului exterior, în interior rămâne același și, prin urmare, se plânge de sărăcie fiindcă posedă doar o mașină și nu două ca alții în jur. Desigur vieții exterioare a omului i se aduc multe îmbunătățiri și înfrumusețări, însă ele își pierd semnificația în măsura în care omul interior nu ține pasul cu acestea. Provizia cu toate „necesitățile” este fără îndoială o sursă de fericire care nu e de subestimat. Dar dincolo de ea, omul interior își ridică revendicările care nu pot fi satisfăcute de nici un bun exterior: și cu cât această voce este ascultată mai puțin în vânătoarea de „lucruri minunate” ale acestei lumi, cu atât mai mult omul interior devine o țintă a unui inexplicabil nenoroc și a unei nefericiri de neînțeles în mijlocul unor condiții de viață de la care cineva s-ar aștepta la ceva destul de diferit. Exteriorizarea conduce la o suferință incurabilă, fiindcă nimeni n-ar putea înțelege cum cineva poate suferi din cauza propriei sale naturi. Nimeni nu e surprins de propria sa insașietate, ci o privește ca pe un drept al nașterii sale; nu realizează că unilateralitatea hranei sufletului său conduce la cele mai severe perturbări de echilibru. Aceasta este ceea ce constituie maladia occidentalului care nu își află odihna până ce nu infestează întreaga lume cu nesățioasa sa neliniște.

Înțelepciunea și Misticismul Orientului au, așadar, multe să ne spună, presupunând că ele se exprimă în limbajul lor inimitabil. Ar trebui să ne reamintească de ceea ce posedăm similar în propria noastră cultură și am uitat deja, și să ne direcționeze atenția la ceea ce am dat de o parte ca lipsit de importanță, și anume destinul ființei noastre interioare. Viața și învățăturile lui Sri Ramana nu sunt importante numai pentru indian, ci și pentru occidental. Nu numai că ele formează o înregistrare de mare interes uman, ci și un mesaj de avertizare către o umanitate care amenință să se piardă în haosul inconștienței și al lipsei de control.